

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118203414
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118203414.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcov: 1) V.. B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX W., zastúpená matkou V.. N. S., nar. XX.XX.XXXX B. XX, XXX XX W., 2) V.. N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX W., obaja právne zastúpení JUDr. Svätoslavom Vaškom, advokátom, so sídlom Baštová b5/A, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: Fakultná nemocnica s poliklinikou J. A. Reimana Prešov, IČO: 00 610 577, Hollého 14, 081 81 Prešov, právne zastúpený advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s.r.o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 36 863 947, o náhradu škody, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 16C/15/2018-148 zo dňa 17.09.2020, takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec sa vracia súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietla.
II. Žalovaný má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie okrem iného odôvodnil tým, že žalobou doručenu súdu 28.03.2018 sa žalobcovia v 1. rade, 2. rade a 3. rade domáhali od žalovaného náhrady škody z toho dôvodu, že žalobkyňa v 1. rade maloletá B. V., nar. XX.XX.XXXX potom, čo jej matka, žalobkyňa v 2. rade, vykonala pôrod u žalovaného, nemala na ľavej strane líca nijaké poranenie. Potom, čo bolo dieťaťa odovzdané zamestnankyni žalovaného v čase od 28.03.2015 približne o 13:00 hod. až do nasledujúceho dňa 29.03.2015 si matka všimla na dieťati, že dieťa má na ľavom líci škrabanec dĺžky asi 2 cm. Potom, čo sa žalobcovia dožadovali od žalovaného prešetrenia vzniku škrabanca na tvári maloletej, bolo zo strany žalovaného uvedené, že maloletá si spôsobila škrabanec sama, svojimi nechťikmi, pričom žalovaný odmietol akúkoľvek zodpovednosť za spôsobenie škody na zdraví u maloletej žalobkyne. Z tohto titulu si žalobkyňa v 1. rade uplatnila náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.200,- eur a nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- eur a žalobcovia v 2. rade a 3. rade si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur každý za porušenie práva na zdravie ako aj za porušenie práva na súkromie ich maloletej dcéry.

Z výpovedí svedkyň - zamestnancov žalovaného vyplynulo, že maloletá mala škrabanec, ktorý si mohla spôsobiť sama, hoci svedkyňa B. uviedla, že nejde o bežný škrabanec. Je pritom pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného bez právneho významu, či predmetný škrabanec bol alebo nebol uvedený v zdravotnej dokumentácii, všetko vo svetle tej skutočnosti, že v prepúšťacej správe o tom záznam nie je uvedený.

Súd prvej inštancie zamietol návrh na doplnenie dokazovania vypracovaním znaleckého posudku z dvoch dôvodov.

Po prvé právny zástupca žalobcov požiadal o vykonanie dokazovania v tomto smere až dva roky po podaní žaloby, čo je v rozpore so zásadou sudcovskej koncentrácie konania. Závažnejší je však druhý dôvod, pričom súd mal za to, že bez ohľadu na výsledok znaleckého dokazovania do úvahy prichádzajú v zásade len dve možnosti, konkrétne, že si žalobkyňa v 1. rade mohla škrabanec spôsobiť sama, čo by žalujúcej strane argumentačne nepomohlo a druhou možnosťou by mohlo byť, že si žalobkyňa v 2. rade nespôsobilá škrabanec sama, čo však nijako nad rozumnú mieru pochybnosti nepreukazuje zodpovednosť zamestnancov žalovaného, keďže pri dieťati boli v inkriminovanom čase prítomní aj príbuzní dieťaťa. Z uvedených dôvodov považoval súd tento návrh na vykonanie dokazovania za nadbytočný, pričom mal za to, že dokazovanie v tomto smere by neprinieslo žiadne pre spor relevantné skutočnosti spôsobilé objasniť skutkové okolnosti danej veci. Súd tak rozhodol tiež so zreteľom na hospodárnosť konania a nenavyšovanie ďalších trov konania.

Vzhľadom na zistený skutkový stav ako aj citované právne predpisy súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobkyne, ktoré navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľka namietala nevykonanie navrhovaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie a poukázal na to, že čo sa týka prvej možnosti „že si žalobkyňa v 1. rade mohla škrabanec spôsobiť sama“, je možné túto možnosť vylúčiť a aj napriek tomu, že súd nevykonal navrhované dokazovanie, je možno aj z rozsahu vykonaného dokazovania prijať záver, že maloletá žalobkyňa 1) si takýto škrabanec s takým trvalým následkom nemohla spôsobiť sama.

Ak by súd aj v odôvodnení rozsudku uviedol všetko, najmä čo uviedli svedkyne - zamestnankyne žalovaného na pojednávaní 16.06.2020 a 17.09.2020 ohľadom škrabanca, jeho vzniku resp., či maloletá žalobkyňa 1) mala či nemala škrabanec, dospel by k záveru, že vo výpovediach svedkýň sú rozpory. Súd vybral iba tie časti výpovede svedkýň a použil ich vo svojom rozsudku, ktoré mu vyhovovali a boli v prospech žalovaného. Tým porušil zásadu rovnosti strán v konaní pred súdom.

Čo sa týka druhej možnosti, „že si žalobkyňa v 2. rade nespôsobilá škrabanec sama, čo však nijako nad rozumnú mieru pochybnosti nepreukazuje zodpovednosť zamestnancov žalovaného, keďže pri dieťati boli v inkriminovanom čase prítomní aj príbuzní dieťaťa“, tak v tom prípade poukazuje na uvedené vyššie v bode 9.2 a v bode 10. a 11.

V slede týchto skutočností, žalobkyne sú toho právneho názoru, že žalovaný sa nijakým spôsobom nezbavil svojej zodpovednosti podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Ďalej odvolateľka poukázala na výpoveď svedkyne V. J. T., V. W. M. A., W., V. V. H., V. B. a J. Q.. V tomto smere vytykala súdu prvej inštancie nesprávne hodnotenie týchto dôkazov. Zároveň odvolateľka namietala aj rozhodnutie o trovách konania s poukazom na neaplikáciu podľa § 257 CSP z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyní je opodstatnené.

5. Pre deliktne právo „in genere“ je príznačná aplikácia princípu *neminem laedere*, ktorý je jedným zo základných princípov súkromného práva a predstavuje príkaz nikoho nepoškodzovať a ukladá každému chovať sa tak, aby nespôsobil škodu, k jej vzniku neprispieval a v prípade, že k vzniku škody už došlo, aby nepôsobil ku zväčšeniu jej rozsahu. Dá sa dôvodiť, že táto povinnosť sa nevzťahuje iba na vyvolanie vzniku škody, ale i na vyvolanie nebezpečenstva, že ku škode dôjde. V prípade, že ku vzniku škody dôjde, má byť v súlade s princípom *neminem laedere* a zásadou rovnosti subjektov občianskoprávných vzťahov poškodenému poskytnutá plná náhrada.

6. Jadrom prejednávaneho prípadu je, že kto a kedy spôsobil novonarodenému dieťaťu zranenie tváre v uvedenom rozsahu. Už nateraz je zrejmé, že pokiaľ zdravotnícke zariadenie vykonáva starostlivosť o maloletého pacienta, tak preberá nepochybne za neho zodpovednosť. Pri úvahe o tom, že maloleté dieťa malo mať neprimerane dlhé nechty, ktoré hypoteticky mohli uvedené zranenie spôsobiť, mala nemocnica

vykonať také opatrenia, ktoré škodovému stavu malo zabrániť, to iste platí i pre prípad spôsobenia škody zamestnancom nemocnice alebo inou osobou.

7. Súdne konanie je pojmovo späté s dokazovaním minulých udalostí a dejov. Dokazovať pritom zároveň „znamená presvedčať a dokázať znamená presvedčiť“. Dokazovanie má okrem noetickej podstaty pre právne rozhodovanie aj funkciu ďalšiu, funkciu presvedčania: „V pragmatickom pohľade nejde o to, aby argumenty boli objektívne platné, ale hlavne o to, aby účastníci rozhovoru nadobudli presvedčenie o váhe argumentov.“

Dokazovanie má teda viacero stránok. Má svoju stránku noetickú a stránku argumentačnú (a s ňou úzko späté stránky eristickú i rétorickú).

Z pohľadu noetického je základnou otázkou vzťahu dokazovania a pravdivosti poznateľnosť (miera poznateľnosti) minulých dejov a udalostí, inými slovami: otázka, či vôbec sme alebo nie sme schopní tieto deje a udalosti spoznávať v tej ich úplnosti, ktorá by oprávňovala pravdivostné hodnotenie výsledkov tohto poznania.

Hoci sú v uvedenej právnej vete atribúty hodnotenia dôkazov vymenované vedľa seba, v skutočnosti svojím zmyslom smerujú k jedinému cieľu. Týmto cieľom je overenie pravdivosti určitej tézy. Vierohodnosť (napr. svedka, listiny) je faktorom zvyšujúcim mieru pravdepodobnosti overovanej tézy indukčným úsudkom (ak ide o vierohodnú osobu, možno predpokladať, že aj jej svedectvo v danej veci je pravdivé, rovnako ako keď ide o verejnú listinu, spojenú nielen s verejnou autoritou, ale aj s určitou mierou overovania osvedčovaných skutočností, možno obdobne predpokladať, že jej obsah je pravdivý). Závažnosť potom znamená objasnenie skutočnosti, či dôkaz bezprostredne vypovedá o dokazovanej téze alebo či z neho možno na túto tézu iba sprostredkovane usudzovať (z tohto pohľadu triedime dôkazy na priame a nepriame, pričom priamym priradujeme vyšší vypovedajúci potenciál pravdivosti). Zákonnosť vykonania dôkazov má byť garantom pravdivosti dokazovanej tézy. Povedané inými slovami, férovým spôsobom vedené dôkazné konanie (v trestnom práve spojené s aplikáciou najmä zásad rovnosti zbraní, prezumpcie neviny, práva na obhajobu, in dubio pro reo) sleduje jednak nachádzanie pravdy v konflikte proti sebe stojacich strán, jednak snahu o minimalizáciu chýb dokazovania, justičných omylov a tým aj minimalizáciu prijímania nespravodlivých rozhodnutí (prof. JUDr. Pavel Holländer, DrSc Dokazovanie, prednáška, 13.12.2016).

8. K otázke kauzálneho nexu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že otázka posúdenia príčinnej súvislosti nemusí byť a ani nie je výlučne otázkou skutkovou. K tomu ústavný súd poukazuje napríklad na P. M., ktorý v súvislosti s kauzálnym nexom v sporoch medzi pacientom a lekárom uvádza: „V prvé rade je treba zopakovať, že problematika príčinnej súvislosti není pouze otázkou skutkovou, ale i právní, neboť vztah příčiny a následku zkoumáme v případě, kdy je to z hlediska právní úpravy vyžadováno, tedy vždy s respektem ku konkrétní právní úpravě.“ (Valuš, A. Civilní spory mezi lékařem a pacientem při poskytování zdravotní péče. Praha : Leges, 2014, 240 s., str. 88).

Pri posúdení príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou je nutné brať do úvahy špecifiká kauzálneho nexu pri žalobách o náhrade škody na zdraví. Všeobecnými súdmi vyžadované preukázanie 100 % príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodlivým následkom práve v týchto špecifických prípadoch poskytovania zdravotnej starostlivosti je neudržateľné. Samotná nemožnosť trvania na 100 % preukázaní príčinnej súvislosti je založená predovšetkým na komplikovanosti ľudského tela, ktoré sa vyznačuje kvantom procesov, ich príčin a následkov. Jednoznačné preukázanie toho, že práve konkrétne konanie, resp. nekonanie lekára alebo iného zdravotníckeho pracovníka, bolo výlučným predpokladom pre vznik škody, je takmer nemožné a v niektorých prípadoch dokonca vylúčené. Práve pri posudzovaní tejto zložky zodpovednosti za vznik škody je nutné posilniť slabšie postavenie pacienta vo vzťahu ku poskytovateľovi zdravotníckej starostlivosti tým, že nie je nutné 100 % preukázať predmetnú príčinnú súvislosť, kedy stačí preukázať tzv. stratu šance, resp. stratu očakávania v tom zmysle, že postupom zdravotníckeho zariadenia, ktorý nebol v súlade s právom, nepochybne došlo ku strate šance, že by bez nesprávneho lekárskeho zásahu bol následok na zdraví pacienta menší, respektíve žiadny.

Poškodený teda pri medicínskych sporoch nie je schopný preukázať 100 % príčinnú súvislosť medzi pochybením lekára a vznikom ujmy. V biologických procesoch ide vždy len o väčšiu či menšiu pravdepodobnosť (Drgonec, J., CHvisková, J. Súdne rozhodovanie medicínskych sporov. Bratislava : Právnický inštitút Ministerstva spravodlivosti SR, 1993, str. 78).

V tejto súvislosti Holčapek uvádza: „Naproti tomu tvoří jinou svébytnou kategorií modelových situací proporcionální odpovědnosti případy, kdy protiprávní jednání na straně zdravotnického zařízení je jednou z možných příčin nastavší újmy, jinými potenciálními průvodci jsou však náhodné události či

neovládatelné prírodné procesy, ať vnější povahy, nebo odehrávající se v lidském organizmu. Každý z těchto faktorů je sám o sobě schopen následků způsobit, zároveň však nezle bezpečně určit nic víc než jen procentuální pravděpodobnost, s níž lze tvrdit, že jednotlivý činitel byl právě tím, který ujmu vyvolal. Tento druh případů možné proporcionální odpovědnosti bývá často charakterizován jako stráta šance či naděje (loss od chance).“ (Hočapek, T. Dokazování v medicinskopravních sporech. Praha. Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 212, s.167).

Ústavný súd už v obdobnej veci uviedol, že objektívne limity spojené s dokazovaním kauzálnej súvislosti, ako aj slabšie postavenie poškodeného pacienta sú tými skutočnosťami, ktoré vedú v mnohých prípadoch k nespravodlivým výsledkom, pretože neadekvátna náročnosť unesenia dôkazného bremena o príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody zo strany pacienta je v prípade uplatňovania zásady „všetko alebo nič“ aj spravidla príčinou jeho neúspechu v spore. Takéto riešenie sa javí byť nespravodlivé najmä v prípadoch, keď pre pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu hovorí vysoká miera ich pravdepodobnosti (II. ÚS 716/2016).

Na podporu svojich tvrdení ústavný súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v jednom zo svojich rozhodnutí uviedol: „Závěry nalézacího soudu stran "stoprocentního" prokázání objektivní příčinné souvislosti se jeví Ústavnímu soudu jako nereálné, neboť nedosažitelné a neudržitelné. Určovat v lékařských postupech jednoduchý vztah příčiny a následku je samo o sobě velmi obtížné. Podstatou lékařství je vlastně vstupovat do celého řetězce příčin a následků, do procesů, které probíhají v lidském těle, a vnějším zásahem tyto procesy ovlivňovat, měnit jejich směr, působení atd. Zásah lékaře tak vlastně sám o sobě mění "přirozený běh věcí" v lidském těle, zasahuje do komplexních vztahů příčin a následků. I v případě aktivního jednání lékaře, který zvolí určitý léčebný postup, je velmi obtížné, ba vyloučené stanovit, zda tento postup byl nade vše rozumnou pochybnost jedinou možnou příčinou škodlivého stavu, který nastal. O to obtížnější je to v případě opomenutí, kdy lékař nezvolí postup, který na základě soudobých a dostupných znalostí lékařství zvolit mohl a měl. Prokázat, že právě a pouze toto opomenutí tvoří se škodlivým důsledkem ničím nenarušený vztah, je v podstatě nemožné. V důsledku toho je výrazně oslabeno postavení poškozeného.“ (I. ÚS 1919/08).

Ďalej ústavný súd poznamenáva, že miera dôkazu o existencii príčinnej súvislosti medzi skúmanými javmi určená stupňom absolútnej istoty, a tým vylučujúca jej procesnoprávne poznanie na základe obvyklého priebehu určitého skutkového deja, o pravdivosti, ktorého nie sú rozumné pochybnosti, aj keď alternatívne možnosti jeho iného priebehu nemožno teoreticky úplne vylúčiť, je z ústavnoprávneho hľadiska neprimeraná. V sporových súdnych konaniach, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient (klient), je aplikácia štandardného typu dôkazného sylogizmu (affirmanti incumbit probatio) nepostačujúca, ak zároveň narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami tým, že nezohľadňuje typicky v týchto sporoch sa vyskytujúcu dôkaznú núdzu na strane poškodeného pacienta danú objektívnymi limitmi vyplývajúcimi z jeho postavenia, v dôsledku čoho dochádza k porušeniu aj jedného z aspektov práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým je rovnosť jeho strán. Všeobecný súd je v takom prípade povinný proporcionálne vyvážiť vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov, pretože ináč sú na žalobcu (poškodeného) ako slabšiu stranu v ich vzájomnom vzťahu kladené neúmerne nároky, čím sa mu v súdnom konaní fakticky znemožňuje presadenie jeho hmotnoprávných nárokov. Spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov medzi stranami sporu v týchto typových situáciách preto vyžaduje, aby slabšie postavenie poškodeného pacienta bolo kompenzované napríklad odklonom od tejto základnej konštrukcie delenia bremena tvrdenia alebo dôkazného bremena, a to napríklad jeho sekundárnym prenesením na žalovaného (II. ÚS 716/2016).

Ústavný súd k namietanému odklonu od rozhodovacej činnosti všeobecných súdov dodáva, že rozhodovacia prax súdov nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to i pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená (náleží Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 117/07 z 20. júna 2007). Tento jav je do značnej miery prirodzený, pretože odráža skutočnosť, že proces interpretácie a aplikácie práva nie je statický, ale dynamický a súdy, poctivo hľadajúce najsprávnejšie a najspravodlivejšie riešenie rozhodovaných prípadov môžu neskôr dospieť k presvedčeniu, že riešenie, ktoré zvolili skôr, nie je z celého radu dôvodov optimálne (stanovisko pléna Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS-st. 39/14 z 25. novembra 2014). (pozri Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 409/2021-33 zo dňa 14. decembra 2021).

9. Naplnenie spravodlivej rovnováhy vzhľadom na osobitné okolnosti veci vyžaduje vyvodenie záveru pravdepodobnostnej doktríny skutkových okolností tak, aby bol naplnený princíp rovnosti s proporcionálnym vyvážením vzájomného asymetrického postavenia subjektov a zároveň slabšie postavenie poškodeného niekoľkokrát dieťaťa bolo kompenzované aj odklonom od základnej

konštrukcie delením bremena tvrdenia, alebo dôkazného bremena sekundárnym prenesením na žalovanú nemocnicu.

Je nad všetky pochybnosti jasné, že v prípade obvineného a odsúdeného umiestnených vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody preberá zodpovednosť za tieto osoby (plnoleté) Ústav na výkon väzby a trestu, teda štát o to viac nepochybne obdobne platí aj pre novorodenca vo vzťahu k zdravotníckemu zariadeniu. Odvolací súd je presvedčený, že v pochybnostiach je zodpovednosť zdravotníckeho zariadenia nateraz daná. Odvolací súd si ani nevie reálne predstaviť naplnenie dôkaznej povinnosti niekoľkodenného dieťaťa o mechanizme škodovej udalosti s označením konkrétnej osoby škodcu, je to vzhľadom na všetky okolnosti až nemožné so zreteľom na vek dieťaťa v čase tejto škodovej udalosti. To isté platí aj pre matku dieťaťa za čas, keď s maloletou boli od seba oddelené.

Inak povedané nemožno uvaliť neprimerané bremeno na žalobcov a je potrebné zabezpečiť samú podstatu práva na prístup k súdu, pokiaľ od poškodeného nemožno rozumne očakávať, že unesie dôkazné bremeno.

10. Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je konštatovanie, že základ nároku je daný.

11. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

12. Časový aspekt pri hľadaní spravodlivého usporiadania pomerov v súvislosti s aplikáciou sudcovskej koncentrácie, musí ustúpiť materiálnemu výkonu spravodlivosti, len tak možno v plnej miere naplniť fair trail proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Odvolací súd je zástancom nepozitivistického východiska s akcentom na materiálny výkon spravodlivosti, avšak po náležitom objasnení veci, čoho výsledkom má byť spravodlivé usporiadanie pomerov. Stabilizovaná aplikačná prax odvolacieho súdu s preferenciou užitočnosti práva a presadzovania úprimného záujmu pri nastoľovaní spravodlivej úpravy medzi stranami vedie vo svojej podstate k fair trail procesu čím dochádza k naplneniu čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. So zreteľom na uvedené odvolaciemu súdu neostávalo nič iné len kasačným vybavením veci zrušiť rozsudok postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1, 2 CSP s vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Úlohou súdu prvej inštancie bude o veci opätovne rozhodnúť v intenciách dôvodov tohto kasačného rozhodnutia s tým, že základ nároku je nateraz daný.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).